

Quando l'uomo principale è una donna

direcció i escenografia **Jan Fabre**

Una reflexió sobre el poder de la dona, la bellesa de l'androgínia i la fascinació per l'ambigüitat. Irònica, corrosiva, lleugera, **Lisbeth Gruwez**, escenifica la visió de Fabre: la masculinitat conté un inevitable component femenina. De fet, abans de néixer, un home és necessàriament part d'una dona.

Teatre Lliure de Montjuïc – Sala Fabià Puigserver (17 i 18 de desembre de 2004)

Quando l'uomo principale è una donna

direcció i escenografia **Jan Fabre**

coreografia **Jan Fabre** i **Lisbeth Gruwez** / dramaturgia i assistència **Miet Martens** /
música original **Maarten Van Cauwenberghe** / música addicional **Domenico
Modugno, Nel Blu Dipinto Di Blu (Volare)** / il·luminació **Jan Fabre** i **Pieter Troch** /
vestuari **Daphne Kitschen**

interpretació **Lisbeth Gruwez**

coordinació tècnica **Geert Van Der Auwera** i **Pieter Troch** / producció executiva **Mark
Geurden**

i els equips del **Teatre Lliure**

Coproducció **Troubleyn** (Antwerp-Bèlgica) amb **Théâtre de la Ville** (París), **deSingel**
(Antwerp-Bèlgica)

amb el suport del **Festival Iberoamericano de Teatro de Bogotá**

Després de l'èxit obtingut amb el seu solo de dansa *My Movements are alone like Streetdogs* (*Els meus moviments estan sols com gossos de carrer*), Jan Fabre crea una nova obra per a un ballarí especial (la intèrpret, Lisbeth Gruwez, té un aspecte androgin, que és fonamental per a la seva execució). Com indica el títol, el focus principal resideix en la tensió entre home i dona. Una noció addicional és el coneixement que l'home és part d'una dona fins el moment de néixer. Per tant, *Quando l'uomo principale è una donna*, és una oda al poder i a la força de la dona.

Durant les nombroses converses conjuntes de preparació, es va decidir que s'untaria la ballarina amb oli d'oliva per la seva fluïdesa, transparència, poders curatius, protecció contra la calor i les cremades solars, i per les qualitats metafísiques que li atribueix la tradició històrica. Fabre vincula el desig de volar i la presència de l'oli d'oliva, com a elements bàsics, amb el punt de partida temàtic: la recerca d'una androgínia feliç, que s'expressa quasi literalment a través del maneig de balons, com si fossin part dels genitals masculins.

Tenint en compte tots aquests elements, *Quando l'uomo...* és un solo imbuït per una lleugeresa extraordinària. Assistim a l'anarquia suau del desig d'escapar per una ruta que tria un mateix. I la lleugeresa d'un cos en moviment, a la recerca, a mig camí entre home i dona. El salt des d'un món cap a l'altre.

Hendrik Tratsaert

Jan Fabre

Anvers, 1958

És un dels creadors escènics europeus més reconeguts en l'actualitat. Artista plàstic, dramaturg, director d'escena i coreògraf, concep l'espectacle com un esdeveniment on les facetes estètiques, mentals i energètiques tenen el mateix valor. La seva principal força creativa és la intuïció i l'instint. També s'inspira a partir dels somnis. Molts dels seus dibuixos conformen una mena de diari. El 1980 va començar a treballar en el camp de les arts

escèniques; Troubleyn, una associació de treball creatiu fundada pel mateix Fabre ha estat la base dels seus projectes artístics de tota mena. La presència de les seves experiències en el camp de la performance i les arts plàstiques en les seves obres escèniques es deixa sentir especialment en l'atenció en l'expressió del cos, en el moment de l'actuació. Fabre va esclatar a nivell internacional amb *This is the theatre one should have awaited and expected* (1982), un muntatge de 8 hores que va donar la volta al món. *The power of theatrical frenzy* va inaugurar la biennial de Venècia de 1984 i la seva primera peça com a coreògraf *Dance sections* (1987) es va presentar a la Documenta 8 de Kassel. Anrtecedent de *Quando l'uomo principale è una donna* es pot considerar un cicle de solos de dansa *The Four temperaments* (1998-1999). Alguns dels seus darrers espectacles són *My mouvements are alone like Streetdogs* (2000), *Je suis sang* (2003), o *L'ange de la mort* (2004). El 2004 ha estrenat a Bèlgica un muntatge del *Tannhäuser* de Wagner (2004), un treball que també reflecteix la seva preocupació per la figura femenina.

Lisbeth Gruwez

Estudia Dansa Contemporània a P.A.R.T.S. el 1997 i el 1998, i comença la seva carrera professional amb el grup Última Vez amb el projecte de Pasolini, *Day of Heaven and Hell*, al qual segueix *Away from Sleeping Dogs*, amb Iztock Kova.

El 1999 comença a treballar amb Jan Fabre. La seva primera col·laboració és *As Long as the World Needs a Warrior Soul*, seguida de, *Je suis sang* (2000), muntatge creat per al Pati d'Honor a Avinyó. El 2001 se la va poder veure a la pel·lícula de Pierre Couliboeuf, *Les guerriers de la beauté*, basada en el treball escènic de Jan Fabre. El 2002 balla amb la Needcompany de Jan Lauwers a *Images of Affection* i, posteriorment, a *Few Things*, amb Ellen Grace Barkey, i, el 2003, interpreta *Cry me a River*, de Riina Saastamoinen. Aquest mateix any col·labora amb Polydans al muntatge de *See-Sick*, i, el 2003/2004, intervé a *Foi*. El 2004, Lisbeth balla el solo creat per a ella per Jan Fabre, *Quando l'uomo principale è una donna* i, també, participa en la instal·lació corporal *Don't*.

